

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa W. C.
przeciwko Zakładowi Opieki Zdrowotnej i Medycyny Pracy "M."
spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 sierpnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;**
- 3. zasądza od Zakładu Opieki Zdrowotnej i Medycyny Pracy "M." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz W. C. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 29 września 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność wobec błędu Sądu w rozumowaniu i wykładni przepisów art. 430 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 440 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. Ponadto skarżący powołał się na rozbieżność w orzecznictwie sądów, podnosząc, że Sady obu instancji orzekły wbrew dominującej linii orzeczniczej odnoszącej się do ustalania wysokości zadośćuczynienia i czynników na nią wpływających oraz daty początkowej roszczenia odsetkowego.

W odpowiedzi na skargę powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w części, w jakiej dotyczy pkt I zaskarżonego orzeczenia podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna. Jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13). Pozwany nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu wyroku Sądu Apelacyjnego w części, w jakiej Sąd ten uwzględnił apelację pozwanego. Brak interesu prawnego w zaskarżeniu powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r.,

I PKN 157/01). Zobowiązuje to autora skargi do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy nie dostrzega zarzucanego w skardze naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 430, 444 § 1 i 445 § 1 k.c. w sytuacji, gdy po zabiegu operacyjnym, któremu w pozwanym zakładzie opieki zdrowotnej poddana była poszkodowana powódka, doszło do stanu zapalnego w obrębie wnętrza operowanej lewej gałki ocznej, czego następstwem była utrata wzroku w tym oku. W tak ustalonym stanie faktycznym, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), przyjęcie, że pozwany ponosi wobec poszkodowanej powódki odpowiedzialność odszkodowawczą nie budzi zasadniczych zastrzeżeń, a wysokość przyznanych w tych okolicznościach zadośćuczynienia i odszkodowania w łącznej kwocie nieco ponad 100 000 zł jest dosyć umiarkowana.

Również odnośnie do naruszenia art. 481 k.c. w kontekście daty, od której należą się odsetki od kwoty przyznanego zadośćuczynienia nie sposób mówić o oczywistej zasadności skargi. Zagadnienie to jest już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. zwłaszcza wyrok z 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10 oraz wyroki: z 8 marca 2013 r., III CSK 192/12; z 7 marca 2014 r., IV CSK 375/13; z 3 marca 2017 r., I CSK 213/16; z 18 stycznia 2018 r., V CSK 142/17), a rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego nie odbiega od przyjętego w tych orzeczeniach stanowiska.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie w jakim nie podlegała ona

odrzuceniu oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) obciążył pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.

jw